

A FÖLD NAPJA

Valamikor réges-régen a fölöttünk ragyogó Nap anyja így gondolkodott magában: „A Földünkön nagyon sok asszony él, közülük egy sem állt meg egy gyereknél. Némelyiknek tíz is vagy még több gyereke van. Nekem csak ez az egy Napom van, elég nekem ez az egy? Nem, nekem is kell másik. Az egyik Nap a Föld felett, a másik meg a Földön lesz. Ha nekem is két gyermekem lesz, a fenti Nap a földinek édes bátyja lesz, összenézhetnek egymással, egymásra nevezhetnek, szórakoztathatják egymást.”

Miután így elgondolkodott, a Nap anyjának a belsejében másik gyerek fogamzott, egy erős ember.

A Földön a vérszívó vadállatok és a gonosz sokfejű sárkányok megéreztek, hogy mire gondolt a Nap anyja, hogy egy erős ember születik.

– Ha másik Nap születik is a Földre, ne szívjon vért a földhasadékokban és mindenfelé – gyötörték a Nap anyját.

Aztán, hogy a Nap anyja ne láthassa a fényt, sötét fellegeket fújtak eléje. Mikor a sötét fellegek megjelentek előtte, a Nap anyja rosszul kezdte érezni magát, bánatos lett, bánatában megbetegedett.

Elérkezett az ideje, hogy a Nap anyja világra hozza gyermekét. Mikor a gyerek született, a Nap anyja nem érkezett elkapni a gyerek kezét, az meg lepottyant a felhőről a Földre, és rögtön lábra állt. A Nap anyja a Föld felé hajolt a felhők mögül, hogy meghalt-e a gyerek, vagy a Föld alá került, amint a Föld elfor-

dult. Szétnézett a Nap anyja, a gyerek nem is halt meg, és a Föld se vitte maga alá, mikor elfordult. Mikor látta, hogy élve maradt a gyereke, levelet írt neki és ledobta. Ezt írta a levélben: „Gyerekem, a felhőről a Földre estél, de nem haltál meg, a Föld alá sem estél; a Föld megállt a helyében, te meg lábra álltál, amint a Földre értél. Ember képét öltötted, hát nevet adok neked: Gyémánt lesz a te neved, a szíved is oly kemény lesz. Sok gonosz sárkánnyal fogsz megküzdeni, de semmilyen vadállat nem tud legyőzni, a lábadról téged le nem tudnak venni. Ha majd valamikor trónra ülsz, a Nap nevet kapod, az egész világ népe szeretettel melléd áll. Akkor majd a bátyáddal Föld feletti és földi Nap lesztok, egymásra néztek, összenevettetek, soha vita nem lesz közöttetek!”

Gyémántot befogadta a Föld anyja, finom friss ételével megtette, nevelgette. Gyémánt azonban nem évek alatt, nem is napok alatt, hanem órák és percek alatt nőtt fel. Az egész világon elterjedt a híre, az egész világ tudott róla, mindenki Gyémánt vitéznek tisztelte. De a gonosz, vad sárkányok, azok ki nem állhatták őt, azon igyekeztek, hogy valami módon megöljék, végezzenek vele.

Mikor Gyémánt vitéz felnőtt, világot akart látni. El is indult, hogy világot lásson. A vezető emberek és a nép egyaránt várták, hogy a földjükre érjen, szeretettel fogadták, mindenki becsülte. Az emberek mellé szegődött állatok hozzá is csatlakoztak, várták a jöttét, utat adtak.

Vándorlása során a vadállatok is csatlakoztak hozzá, a medvéket a tenyerén táncoltatta, úgy nyúlt a tigrisekhez, mint a macskákhoz, fejüket simogatta. Az elefántok meghajtották fejüket, úgy mentek el előtte. Az oroszlánokkal megküzdött, legyőzte őket, aztán mindegyiket megetette. Csak a sárkányok nem barátkoztak meg vele, gyűlölték őt, minden áron a halálára törekedtek.

A sárkányok hírét vették, hogy Gyémánt vitéz elindult világot látni. Királyuk, egy tizenkét fejű sárkány háromfejű sár-

kányt küldött Gyémánt vitéz ellen. Mikor a háromfejű sárkány nagy zaj közepette Gyémánt vitéz közelébe ért, megszólalt:

– Mintha egy finom falat közeledne felém!

Gyémánt vitéz így felelt:

– Jönni jön, de ha bekapod azt a falatot, nem maradhatsz életben: vagy a torkodon akad, vagy a beled égeti ki!

– Ha így lenne, verekedjünk meg előbb, majd aztán eszlek meg! – mondta a háromfejű sárkány.

– Engem bizony meg nem eszel, te hagyod itt a fogad! – válaszolta Gyémánt vitéz.

– Akkor üss előbb te! – folytatta a sárkány.

– Egy vitéz soha elsőnek nem üt, üss te! – mondta erre Gyémánt vitéz.

Ekkor a háromfejű sárkány odébbment, megfordult és farkával Gyémánt vitézre csapott, de nem tudta őt kimozdítani a helyéből. Aztán Gyémánt vitéz ütött – a sárkány három feje három mérföldre repült, maradék bőre összekaszabolva szétszóródott.

Gyémánt vitéz ment tovább. Ahogy ment, mendegélt, egy erdőbe ért. Egy púpos öregasszony jött erdei bogyókkal teli tekővel Gyémánt vitézzel szembe.

– Hová mégy, Gyémánt vitéz? – kérdezte.

– Valahol a világon, túl hetvenhét országon, túl a Jeges-tengeren, a Sarkcsillag túlsó felén új királyt választanak. Azt megyek megnézni – felelte Gyémánt vitéz.

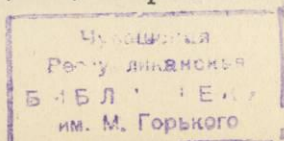
– Utad odáig soká tart, fiam. Mikor odaérsz, lehet, hogy te leszel a király, de míg odaérsz, sok sárkánnyal kell megverekedned. Én is akkor lettem púpos, mikor ezeknek a sárkányoknak a keze alatt dolgoztam – mondta az öregasszony.

Egy bogyót adott Gyémánt vitéznek, hogy egye meg.

– Edd meg, fiam, én szedtem! Ha megeszed, több erő kötözik beléd! – mondta még az öregasszony.

Miután megetette Gyémánttal a bogyót, papírba csomagolt valami port és átadta neki, mint orvosságot.

– Fogd, fiam, ezt a port. Ha bárhogyan is verekedésre kerül

15220-м.

[Handwritten signature]